

тъмница, стоеше една самотна двокатна къща, въ която ни затваряха нощѣ, а отъ предната страна имаше тѣсенъ дворъ, гдѣто ни пущаха денемъ.

Мъчно е да се опише смрадѣтъ и нечистотата на тая наша вътрѣшна тъмница. Въ малкитѣ тъмни стаячки, въ които едвамъ проникваше свѣтлина, живѣеше, речи: единъ върхъ другъ, голѣма тѣлна хора. Подъ таванѣтъ висѣха дѣски, които правѣха единъ видъ вътрѣшенъ катъ, а че и тѣ бѣха препълнени съ хора. Заходи като че и нѣмаше, ами за това служѣше едно отдѣлно кюше на тая сграда, гдѣто никога не се виждеше видело (лампа)!

Азъ и тукъ намѣрихъ пани Българи, политически виновници, които отъ нечистотата и отъ разваленіята въздухъ бѣха заприличали на лешове. При всичко това тѣ, вечеръ, често скокваша леко на крака, и при ситното удране на българската тамбурица играѣха различни народни игри.

Отвѣдъ дворѣтъ, въ сѣверниятъ кѣтъ, между издоветѣ имаше заврѣна една малка къщичка съ двѣ стаи, въ едната отъ които живѣеше „тумрукъ-аасж“ Саадулахъ-ефенди, а въ другата, ерѣцу нея, бѣше затворенъ единъ Полякъ, по име Jules Borkovsky.

Него, сѣ до гдѣ не падна Хюсни-паша, т. е. до слѣдъ смъртта на великиятъ садразаминъ, вярдѣха го въ тая стаячка съ най голѣма строгость, нити му даваха да излѣзе вънъ отъ нея, нито да се дружи съ кого и да било, освѣнъ съ заботитѣ. Подиръ падането на Хюсни-паша, захвана Борковски да дохажда на дворѣтъ, и тамъ се запознахме ние, та въ кратко врѣме станахме приятели.

Тозъ челякъ имаше 40 до 45 години и безъ много да мислишъ, можеше лесно да познаешъ че е синъ Авраамовъ. Очитѣ му бѣха малки, и много свѣтли и духовити, носѣтъ му бѣше широкъ и доста складно бѣше